

T'acompanyaria a la fi del món!

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

—Hi ha cocodrils! —em vas cridar amb la vista fixada a proa, sense perdre el compàs del rem ni tan sols tombar-te a mirar-me. Jo m'esforçava per seguir el teu ritme, palada a la dreta, palada a l'esquerra i, de tant en tant, apartàvem alguna de les branques que les pluges recents havien portat fins al mig del riu.

De fet, portava ja unes quantes setmanes seguint-te, més que acompanyant-te. Aquell era un projecte que portaves cobejant i planificant des de feia un parell d'anys. Havies passat de canviar de cotxe, d'anar de vacances, fins i tot havies deixat de fumar. No volies fer el turista i veure món, el teu viatge era per a viure el món. I, justament a la festa de comiat que et van preparar els amics dos dies abans del vol cap a Manaus, ens vam conèixer. Allò va ser un clau a primera vista, vam quedar ben enganxats.

—Marxo demà passat! —em vas confessar mentre compartíem la cigarreta postcoital.

—T'acompanyaria a la fi del món! —vaig exclamar en un rampell. I aquí estàvem!

Si només fossin els cocodrils! Si només fossin les anacondes i piranyes... Ja m'havia acostumat a girar les botes cap per avall cada matí abans de posar-me-les i a esperar uns segons a què els okupes nocturns en sortissin de forma voluntària. Tolerava, sense ni gairebé rascar-me, les picades de mosquits i sangoneres. Havia menjat mico, formigues i mojojois vius. Però res es podia comparar al que ens esperava uns quilòmetres més enllà. Després de superar amb èxit el tram dels cocodrils —només hem hagut de lamentar l'escantonament d'un rem— el fins aleshores ample curs del riu es comença a estrènyer. Les aigües van més ràpides, avancem a mercè del corrent. Primer com una remor de trons llunyans, després com un cor de timbals acostant-se, s'anuncia el nostre destí: Les cataractes de la fi del món.